Toto je typická ukážka, ako sa za socializmu písali knihy a robili filmy. Napíše sa celá poviedka a protivládny alebo akýkoľvek inotaj sa ukryje medzi riadky. V tej dobe bolo nevhodné opisovať šťastnú komunistickú budúcnosť bez šťastnej budúcnosti, ba dokonca ako bezvýchodiskovú temnú víziu, ktorá sa končí totálnym krachom a životmi bez osudov.

Na vysvetlenie pre tých, čo nezažili reálny socializmus – inotaj je v dodatku tejto poviedky.
A osvietená porota takýto prístup ocenila. Inotajne.

Teraz je to však zbytočná exhibícia.

Rastislav Doboš

TAK JE TO DOBRE

Rastislav Dobo, Ivan Rosa

r a k o v i n a -y ž. hovor. proces zániku ľudského organizmu neuvedomelou ľudskou činnosťou, prebiehajúci vo viacerých fázach, prejavuje sa chorobným bujnením napadnutých buniek

e u t r o f i z á c i a -ie ž. /gréc./ proces zániku vodného biosystému uvedomelou ľudskou činnosťou, prebiehajúci vo viacerých fázach, prejavuje sa nadmerným rastom burín v napadnutých biosystémoch

Ako to skončilo

Dňa 14. septembra 2222 sedel akademik Ján Malý na obrubníku a snažil sa prísť na chuť činnosti zvanej premýšľanie.

„Dnes môžem rozhodne prehlásiť, že nikto nemá svoj osud. Sedím na diaľnici neďaleko Kolačína a jem. Už koľkýkrát za svoj život. Tým, že prehlasujem, že nikto nemá svoj osud, vlastne zahŕňam aj seba k ostatnému ľudstvu; hoci práve tým, že to hovorím, ho mám ...“

Tok jeho duševných pochodov prerušil dutý hluk. Z nízko letiacich ťažkých mrakov sa znieslo drsné svetlo. Cítil ho v sebe. Predieralo sa cez široké listy burín. Bolo všade. Lepilo sa na hladký asfalt. Chcel vstať a utekať, ale výrastky mu prekážali v pohybe. Ešte stále chcel vstať.

Z rozmazaného temna sa vynárali siluety neleštených postáv. Kráčali k nemu.

Mal strach.

Kričal.

Jeden z tvorov zdvihol končatinu. Ján kričal ako ranené zviera. Vzduch sa zmenil na kameň. Ján si oň odieral nemohúce ruky.

Tesne predtým, čo zomrel, mu prebleskla mysľou spomienka. Možno vysvetľujúca, možno.

Spomienka:

Kúpalisko je krčma.

Pri krčme je kúpalisko.

Na Kúpalisku sedia dvaja. Posadil som sa k nim. Sme mladí a ambiciózni.

Ja.

Ivan.

Ivan.

V bazéne intenzívne prebieha eutrofizácia. Všetci sa na to pozerajú. Väčšina z nich tomu nerozumie. Aj my mlčanlivo hľadíme na bazén. Eutrofizácia prebieha ďalej. Ivan vstane a ide zobrať tri pivá. Vysvetlím to takto:

„Eutrofizácia je proces zániku ...“

„To je každému notoricky známe,“ vrkol Ivan.

„Čo je to sukcesia?“ zvolá Ivan a tresne pivami na stôl.

„Sukcesia je to, čo s eutrofizáciou vôbec nesúvisí,“ odvetím a berie si pivo. Ivanovia mlčky súhlasia.

Pol hodiny pijeme to isté pivo. Rad je dlhý.

„V pive eutrofizácia neprebieha,“ zašomrem a odídem zobrať ďalšie pivá.

Dobrý rad je dlhý.

Napadajú mi len samé dlhé a komplikované myšlienky. Preruší ich okolo prechádzajúci Ivan.

„Takže, keď eutrofizácia skončí, zostanú len buriny?“

„Buriny sú všade,“ odvrknem a mlčky preberám pleveľ vo svojich stále sa predlžujúcich

myšlienkach. Prinášam pivá a mlčím. Moje ticho nikto nepočúva.

„Eutrofizácia je vlastne jav spoločenský," povie Ivan hľadiac na bazén. „Kvalita sa mení na kvantitu. Všetkého je veľa a nanič. Samá burina."

Ivan na to: „Áno, zdá sa, že voda je už upečená."

Ivan na to: „Už si nemáme čo povedať."

Do rána sa zabávame pri stroji, ktorý všetkých oplieska.

Tak je to dobre.

Dňa 14. septembra 2222 sedel akademik John Little na obrubníku a oddával sa činnosti zvanej premýšľanie.

„Dnes môžem rozhodne prehlásiť, že nikto nemá svoj osud. Sedím na diaľnici neďaleko Mayersville a jem. Už koľkýkrát za svoj život. Tým, že prehlasujem, že nikto nemá svoj osud, vlastne zahŕňam aj seba k ostatnému ľudstvu; hoci práve tým, že to hovorím, ho mám ..."

Tok jeho duševných pochodov náhle ustal. Chytil sa obrubníka a vetril. Všade ticho. Pomaly sa upokojil. Skontroloval merač reliktného žiarenia. Všetko vyzeralo byť v poriadku. Ale niečo, niečo prítomné vnášalo do jeho zvýrastkovanej podstaty nepokoj.

Zrazu ho vír tvrdého vzduchu vytrhol z cesty. Mäkko dopadol do buriny. Výrastkami sa zachytil o jej zelené steblá. Pozrel na tmavú olejovitú hladinu pod sebou. „Aspoň sa neutopím," pomyslel si. Burina za ním zašuchotala. Vo vode zazrel neleštený odraz siluety rozmazaného tvora. Mykol sa, ale zelená masa mu pevne sputnávala telo.

Ticho.

Des.

Tvor si ho so záujmom prehliadal. Johnov mozog vyslal signál na spustenie hysterického smiechu. Ale to nemohlo zmeniť jeho osud, ktorý nemal. Tvor nenáhlivo vytiahol zbraň. Johnovi prelietla hlavou spomienka spred pár desaťročí. Posledné zbytočné vysvetlenie jeho života.

Spomienka:

Observatórium je bar.

Pri bare je observatórium.

V Observatóriu sedia dvaja. Posadil som sa k nim. Navôkol bzučia osy a antigravitačné koráby. Osy zaženiem rýchlym pohybom ruky, koráby nie. To platí aj o muchách. Tie tiež nezaženiem.

Vydychujúc dym z chesterfieldky hľadím na Mesiac. Všetci naň hľadíme.

Ja.

Jim.

Jim.

Jim hovorí: „Cítiš? Zvýšila sa úroveň reliktného žiarenia.“

Jim na to: „Štatistika je neúprosná.“

Cítim, že ma chce podraziť a so zúfalým výrazom trúfalca podpichnem: „My už dávno vieme, že úroveň reliktného žiarenia sa zvyšuje, ale oficiálne nebol tento jav ani pozorovaný, ani teoreticky dokázaný, v dôsledku čoho našiel praktické uplatnenie v súdobej astrofyzike; hoci popravde oficiálne nič také neexistuje.“

Pricupitá čašníčka, ktorá je hore bez. Ale aj dole. „Čo si dáte?“

Hovorím: „To čo predtým.“

Jim na to: „Ale aj potom.“

Čašníčka, ktorá je stále hore a dole bez, odcupitá po to. Cupot jej krokov tíchne. Doznieva v striebristom svite Luny.

Tak je to dobre.

Dňa 14. septembra 2222 sedel akademik Jan Malyj na obrubníku a osudovo rozmýšľal o premýšľaní.

„Dnes môžem rozhodne prehlásiť, že nikto nemá svoj osud. Sedím na diaľnici neďaleko Aleškinska a jem. Už koľkýkrát za svoj život. Tým, že prehlasujem, že nikto nemá svoj osud, vlastne zahŕňam aj seba k ostatnému ľudstvu; hoci práve tým, že to hovorím, ho mám ...“

Tok jeho duševných pochodov prerušil suchý, praskavý zvuk. Výrastky na celom tele trhali starú kožu na franforce a ako bláznivé rástli k nebesiam. Úroveň reliktného žiarenia sa skokovito zvyšovala. Plazil sa preč. Našiel si miesto medzi burinami, uprostred cesty, kde nebolo žiarenie také silné. Povrch tela sa mu postupne upokojil. Pohodlne sa vystrel. Vtom začul kroky. Veľa krokov. S nepozemskou ozvenou. Tvorovia nenáhlivo prečesávali burinu. Pritisol sa k zemi. Potlačil inštinktívne nutkanie preplaziť sa za okraj cesty, do vody. Listnaté peklo by ho už nikdy nevydalo.

Zrazu ticho. Žiadne kroky. Žiadne ozveny. Nadvihol hlavu. Tvor sa rozmazal rovno nad ním. Na prednej časti tela mu ihralo čosi, čo by sa dalo nazvať úsmevom, keby sa dalo usmievať bruchom. Jan sa opäť pritisol k zemi a snažil sa s ňou splynúť. A pomalilinky sa plazil preč.

Zasykol od bolesti.

A ešte raz.

Skôr, ako zomrel, mihla sa v ňom spomienka. Možno mala ešte nejaký význam pre niekoho vo všehomíre, pre neho už nie.

Spomienka:

Sanatórium je bistro.

Pri bistre je sanatórium.

V Sanatóriu posedávajú dvaja. Sadnem si k stolu. Posedávame spolu.

Ja.

Saša.

Saša.

Kričím: „Trikrát kefír!“

Saša prikývne.

Aj Saša prikývne: „Ako inak?“

Vravím: „Mám nádor na mozgu.“

Saša prikývne: „Ja tiež.“

Aj Saša prikývne: „Ako inak?“

V tichu, ktoré nastalo, počujeme hlučný smiech primára Šaškina od vedľajšieho stola: „Veď dnes už má každý druhý človek rakovinu a každý prvý na ňu čaká.“

Smejeme sa. Odľahlo nám.

Saša vraví: „Ale nebolo to vždy tak?“

Ja na to: „Podľa tajných výskumov v našom sanatóriu sa nádorové ochorenia začali prudko rozvíjať koncom minulého tisícročia, ale vtedy tomu nikto nevenoval adekvátnu pozornosť.“

Saša neveriacky: „Tajné?“

Cítim, že musím odvetiť. Odvetím: „Áno, veľmi tajné.“ Významne si odkašlem. „Neviem o nich ani ja, ani Boh.“ A pichnem prstom do nebies. „Vlastne ja ani neexistujem. Tak odkiaľ by som o nich mohol vedieť? A s Bohom je to veľmi podobné.“

Primár Šaškin, zaoberajúci sa výskumom rakoviny už niekoľko dní, sa medzi obchytkávaním jantárovej guľôčky znenazdajky opýta: „A predtým to tak nebolo?“

Saša odvrkne: „Bolo, ale to je celkom iné.“

Aj Saša, ktorý sa na chvíľu preberie, vraví: „A inak ako?“

Tak je to dobre.

Planéta Zem v treťom tisícročí

Dvadsiate storočie – to ľudsky popletené a neľudsky dynamické storočie s miermi a vojnami! V treťom tisícročí tieto otázky prestali byť zaujímavé. Ľudstvo znezrady bojovalo o záchranu holej a oblečenej kože.

Ako to začalo?

Začalo to nenápadne. Jedného aj druhého dňa sa zvýšila úroveň reliktného žiarenia dopadajúceho na Zem. Ľudský organizmus si proti nemu vybudoval nový systém ochrany. Ďalší druh rakoviny kože. Ľudia sa postupne menili na košaté, chodiace, mysliace kríky. Ľudstvo zmalomyseľnelo.

Jedna z posledných vedecko-výskumných skupín, ktorá rozlúčkovo flámovala v počítačovej sále, zistila, že z počítačov vypadávajú kartičky s touto správou:

Vedci sa stali v priebehu dvoch hodín najznámejšími opilcami na planéte Zem.

OSN schválilo zostrojenie antigravitačného korábu NÁDEJ, ktorý mal k sebe pripútať Mesiac a odletieť s ním do Slnka.

Ľudstvo to risklo. Nik však nevedel povedať, čo bude s planétou Zem a jej obyvateľmi po zničení Mesiaca, po zmene gravitačných pomerov na našej obežnej dráhe. Vyhliadky neboli ružové. Jedno bolo isté. Horšie to už byť nemôže.

Čo ľudia nevedeli, alebo čo bolo čím

Mesiac bol obežnicou Zeme. To ľudia vedeli oddávna. Mesiac bol zosilňovačom reliktného žiarenia. To ľudia vedeli odnedávna. Mesiac bol zároveň gigantickým počítačom, ktorý riadil činnosť troch vymýšľačov osudu. Ale to ľudia vôbec nevedeli.

Počítač bol riadený sondami a družicami, ktoré zhotovovali ľudia. Povrch Mesiaca pokrývali krátery, ktoré boli obrovskými vypínačmi. Každý kráter spínal iný program. To, do ktorého krátera mala pristáť sonda, určovali vymýšľači.

Niekedy, nie často, bol Mesiac vystavený účinkom meteoritických rojov. Bolo to obdobie

skratových situácií v živote vymýšľačov. Ľudia takémuto obdobiu hovorili vojna.

Vymýšľači mali Osudie, z ktorého vypadávali osudy jednotlivcov. Osudie vyzeralo ako niečo veľké biele. Ľudia o ňom nevedeli, a tak si vytvárali filozofie, ktorými sa snažili dokázať oprávnenosť svojej existencie.

Vymýšľači boli stroje. A nemali k ničomu vzťah. Bez prestávky točili Veľkým Bielym.

Vymýšľači vo voľných chvíľach spísali tisíc stodvadsaťpäť stránkové pojednanie o ľuďoch a osude. Mali pocit, že je to ich dlh voči pohostinnej planéte. V knihe sa písalo, že pokiaľ sú vymýšľači v činnosti, ľudstvo má svoj vlastný osud nezávislý na vymýšľačoch.

Ľudia sú podobní muchám tancujúcim na zrkadle. Sú navždy spojení so svojím odrazom. A tento odraz je ich osudom. My, vymýšľači, sa staráme iba o to, aby ľudstvo nezišlo zo zrkadla.

V závere knihy sa píše: My, vymýšľači, chceme týmto prehlásiť, že obyvatelia Zeme od svojho vzniku robili to, čo chceli. My sme len dávali pozor, aby to robili tak, ako si to vyžadovalo naplnenie Cieľa.

Ľudstvo sa nikdy nedozvedelo o existencii tejto knihy.

Tak je to dobre.

Toho dňa, keď z Cape Canaveral odštartoval pozemský koráb NÁDEJ-1, zavládlo medzi vymýšľačmi napätie. Vymýšľači cítili, že sa blíži naplnenie Cieľa. NÁDEJ-1 pristála na Mare

Fecunditatis – Mori Plodnosti, kde posádka chcela začať s prípravou prác na uchytenie obežnice.

Spínač spustil ďalší program. Vymýšľači prvýkrát za svoje jestvovanie pocítili triašku uspokojenia a navždy sa vypli.

V tej chvíli sa ľudstvo zmenilo na jednotlivcov s vlastnými osudmi. Zacyklili sa v poslednej situácii ako chodiace mlynčeky na kávu, ktoré každý nový jav vtiahli do svojho súkolia a rozomleli ho na márny prach.

Ľudstvo stratilo osud. Nestratilo však Osudie, ktoré sa ďalej nezmyselne krútilo.

Od tej chvíle

Vedecko-výskumný ústav eutrofizácie v Kolačíne, zasadacia sieň č. 3 (v prvej osobe akademik Ján Malý)

Referujúci: „Nebola tam kukurica, iba taká malá pšenička. Od Kolačína až po Mayersville.“

Myslím si: „Toho debila už nemôžem počúvať.“

Postavím sa a hlasno vravím: „Toho debila už nemôžem počúvať!“ a forte mlčím. Predseda ústavu mi dáva slovo.

Mlčím. Nikto. Nič. Ticho.

Potlesk.

Vtom vstane referujúci a usmievajúc sa kričí: „Toho debila už nemôžem počúvať!“

Potlesk.

A tak pokračujem. Mlčím. To, čo som chcel povedať, mi už dávno uniklo. Prílivy a odlivy, odveký pohyb vody v oceánoch pozvoľna ustal. Eutrofizácia sa zostra hlásila o svoje miesto na slnku.

Pohládzam si nádory. Mám ich po celom tele. Som ako pekne hrčavá palica. Ostatne, ostatní tak isto.

Mlčím.

Idem na miesto referujúceho a hovorím: „Nebola tam pšenica, iba taká malá kukuričkа. Od Mayersville až po Kolačín.“

Potlesk.

Niekto vykríkne: „Toho debila už nemôžem počúvať!“

Potlesk.

Tak je to dobre.

Poradné sídlo NASA v Mayersville, prednášková sieň č. 3 (v prvej osobe akademik John Little)

Sedím. V ústach mám chesterfieldku. Prichádza ku mne sekretárka s horiacou cigaretou v kabelke.

„Môžem si pripáliť?“

„Len si pripáľ, pipka.“

Urazená sekretárka zvrieskne: „Veď si vykáme!“

Odchádza.

Prichádza viceprezident NASA. Pohládza si nádory. Má ich po celom tele. Je ako pekne hrčavá

palica. Ostatne, my všetci tak isto.

Tajne mu pchám do vrecka zapálenú chesterfieldku. Viceprezident poďakuje úklonom hlavy a vraví: „Veď si vykáme.“

„To čo má byť,“ zabrblem si pre seba. „Každý si predsa pamätá ten deň.“

„Stali sme sa majstrami sveta v turbingu,“ víťazoslávne šomre viceprezident a odchádza pripáliť sekretárke. Podídem k nej zároveň s ním a pýtam sa: „Pamätáš sa na ten deň?“

Sekretárka očervenie. Je naštvaná, že neviem, kedy sme sa stali majstrami sveta v turbingu. V tom roku sa, vďaka odvlečenému Mesiacu, posunula obežná dráha Zeme bližšie k Slnku, oteplilo sa, ľadovce sa roztopili, všetko zaliala voda a turbing sa dal hrať všade. Úplne všade.

Pripaľujem viceprezidentovi cigaretu a prudko sa otáčam. Sekretárka vrčí:

„Môžem ti pripáliť?“

„Len mi pripáľ, pipka.“

Tak je to dobre.

Výskumný ústav nádorových ochorení v Aleškinsku, miestnosť č. 3 (v prvej osobe akademik Jan Malyj)

Sedím v kresle a čakám, kedy niekoho zavolám dovnútra. Píšem správu: Minulý týždeň sme zaregistrovali ďalších šesť úmrtí osôb, ktoré nemali ...

Zmocňuje sa ma krehký nostalgický humor. Je nad slnko jasnejšie, že mám v hlave palmu. Ale čo s ňou?

Niekto zaklope a vojde.

„Máte v hlave palmu," placho povie príchodzí. Viem, že mám. A čo? Tvárim sa dôstojne. Sedím a píšem ďalšiu správu: Minulý týždeň ...

„Máte v hlave kokosovú palmu," s naliehavou nástojčivosťou zopakuje príchodzí. „Orechy práve dozrievajú."

Pozriem naňho. Je ako pekne hrčavá palica. Ostatne, ja tak isto. A naviac tie nešťastné veľké orechy v takej malej šťastnej hlave. Roztrasú sa mi oči. Beriem klobúk. Príchodzí mi na rozlúčku podá balíček. Potom si sadá a začína písať správu: Minulý týždeň ...

Odchádzam. Pred dverami sa zaradím na koniec radu. Čakám, kým vojdem dovnútra. V balíčku mám prichystané kokosové semienka.

Tak je to dobre.

Ženeva, televízne štúdio č. 3

(postavy:

Komentátor

Maršal - najvyšší veliteľ kozmických vojsk ZSSR

Admirál – šéf obrany kozmického priestoru USA)

Komentátor: „Kašlem na vás.“ Podíde k baru a naleje si.

Admirál: „Obviňujeme vašu stranu z toho ...“

Maršal: „Alebo naopak.“

Admirál: „... že v minulom tisícročí, v roku 1959, zinscenovala pristátie sondy Luna II na Mesiaci, čím sa všetko začalo.“

Komentátor (obracia sa k sovietskej strane): „Odvtedy sa žiarenie začalo nepochopiteľne zvyšovať.“

Admirál: „Vyzeralo to, akoby sme urazili nejaké božstvo.“

Komentátor: „Alebo naopak.“

Maršal (obracia sa k americkej strane): „Snívam? Neposkakovali ste po Mesiaci náhodou tak už o 10 rokov neskôr. Čo ste tam hľadali? Že veľký skok pre ľudstvo!? Ktovie, čo ste tam porobili, ale keď sa niečo potentočkuje, za všetko môže sovietsky ľud.“

Admirál: „Skončime to! Obviňujem komentátora.“

Komentátor: „To vôbec nič neznamená.“

Maršal: „A vôbec, keď sme my poslali na Mesiac sondu, ešte nebolo známe, že Mesiac, toto nebeské zrkadlo, je posilňovačom reliktného žiarenia.“

Admirál: „To vôbec nič neznamená.“

Komentátor (obracia sa k sovietskej strane): „Boli to práve vaši vedci, najmä Jan Malyj, ktorí podľa stúpajúcej krivky rakoviny zistili, že sa niečo deje.“

Maršal: „To vôbec nič neznamená.“

Komentátor (obracia sa k americkej strane): „A bol to práve váš vedec John Little, ktorý prišiel s teóriou, že Mesiac zosilňuje reliktné žiarenie.“

Admirál: „Škoda, že máte pravdu.“

V tomto momente všetci odídu zo štúdia do šatne. Prezlečú sa.

Maršal sa stáva Komentátorom.

Komentátor sa stáva Admirálom.

Admirál sa stáva Maršalom.

Vracajú sa späť do štúdia.

Maršal: „Kašlem na vás.“ Podíde k baru a naleje Komentátorovi.

Komentátor: „Aby sa nezabudlo, československý vedec Ján Malý prišiel s teóriou chorá planéta – chorí ľudia. Známa teória zániku civilizačných chorôb. “

Maršal: „Aká zase teória?“

Admirál: „Musím vedieť, kde je Československo?“

Komentátor: „V sanatóriu Aleškinsk vtedy zomrelo posledných šesť ľudí na svete, ktorí nemali rakovinu. Organizmus zmenený mutáciami je schopný spracovať buriny. Ale oni, žiaľ, boli zdraví.“

Maršal: „Už si spomínam. Je to rakovina, čo nás drží pri živote. Rakovina a eutrofizácia sú rodné sestry prežitia. Alebo bratia? Už si nespomínam.“

Admirál: „Aj tak mi vŕta v hlave, či to naozaj nespustil projekt APOLLO. Vlastne nie, pomýlil som sa. Toto nehovorím ja. To mal povedať Maršal.“

Komentátor: „Prosím obidve strany, aby sa raz prevždy prestali zbavovať zodpovednosti pred ľudstvom.“

Admirál: „Ľudstvu je to aj tak jedno. Všetci žerieme buriny! To je chuťovka!“

Komentátor: „Neveril som, že niekedy budem musieť povedať túto vetu, ale už je to tu. Sme na súmraku dejín ľudstva.“ Pateticky rozhadzuje rukami a vrieska. „Uíííííaaaa!“

Maršal: „Všetko so všetkým súvisí. Ale s čím súvisí ‚Uíííííaaaa‘? “

Admirál: „Všade voda, búrlivá eutrofizácia. Žiadna zmena k lepšiemu. Nepôjdeme sa prezliecť?“ Vstáva.

Maršal: „Ani k horšiemu.“ Tiež vstáva.

Komentátor: „Nie, nikam nechoďte! Ešte som nedopil.“ A pateticky nedopíja.

Admirál: „Takže všetko je v poriadku?“

Maršal: „Kašlem na vás.“

Vstanú a odídu do prezliekárne. Televízne prístroje už roky nefungujú. Prezliekáreň funguje.

Tak je to dobre.

A čo sa ešte udialo v našej planetárnej sústave

14. september 2222, 62 698 392.5 km od Zeme, vesmírny antigravitačný koráb mimozemského pôvodu, kajuta č. 3

Príjemný hlas z reproduktorov: „Práve sme sa vynorili z hmototunela pri štvrtej planéte.“

„Ty poondiate staré jelito!“ zvrieskla bytosť Saša a odhodila čerstvo nablýskanú hmotopušku. „Toto má byť najluxusnejšia loď s plným komfortom? Keď sa vrátime, tak hmotocestovka nám vráti tretinu hmotoceny! Jasnačka! To nevieš ty trkvas, že ideme na tretiu planétu?!“

„Prepáčte," ospravedlnil sa hlas. „Malá chyba."

„Drž hubu!" prehovorila bytosť Ivan. „Radšej si švihni, aby sme to doobeda stihli. O dvanástej chcem mať pečienku napichnutú na ražni!"

„Táto cesta nás stála fúru hmotopeňazí. Katalóg sľuboval panenský poľovný revír. Vraj to tu pretvárali celé veky."

„Chápem," povedal hlas.

„Nič nechápeš, ty hovädo! Pridaj!" zvrieskla bytosť Jim a tresla pažbou do reproduktora.

„Koľko ich vlastne je?" opýtala sa bytosť Saša.

„V súčasnosti jedenásť miliárd," odpovedá hlas.

Bytosť Ivan si spokojne odfrkla: „Chlapci, bude to pekný víkendový piknik."

Kolačín, Kolačanský večerník, rubrika Tiene dňa, 14. septembra 2222

Dnes v popoludňajších hodinách sa našlo mŕtve telo 57 ročného Jána Malého. Príčinou bolo násilné odstránenie výrastkov (novotvarov) z povrchu celého tela. Neďaleko zavraždeného sa našli zvyšky ohniska. Predpokladá sa, že ide o nejakú novodobú formu kanibalizmu.

Po páchateľoch sa intenzívne pátra.

Mayersville, The Evening of Mayersville, rubrika Shadows of the Day, September, 14th 2222

Dnes v popoludňajších hodinách sa našlo mŕtve telo 57 ročného Johna Littla. Príčinou bolo násilné odstránenie výrastkov (novotvarov) z povrchu celého tela. Neďaleko zavraždeného sa našli zvyšky ohniska. Predpokladá sa, že ide o nejakú novodobú formu kanibalizmu.

Po páchateľoch sa intenzívne pátra.

Aleškinsk, Novosti Aleškinska, rubrika Teni dnja, 14. sentjabra 2222

Dnes v popoludňajších hodinách sa našlo mŕtve telo 57 ročného Jána Malego. Príčinou bolo násilné odstránenie výrastkov (novotvarov) z povrchu celého tela. Neďaleko zavraždeného sa našli zvyšky ohniska. Predpokladá sa, že ide o nejakú novodobú formu kanibalizmu.

Po páchateľoch sa intenzívne pátra.

Dodatok: Dňa 14. septembra 1963 v Trenčianskych Tepliciach sa narodili autori tejto poviedky. Už od svojho narodenia boli predurčení žiť bez osudu.

Tak je to dobre?